

För mig en Unik Fjällresa

..."men mamma du kommer ju inte att se så mycket."

Svar: "men jag vill UPPLEVA, KÄNNA och se fjordens blå färger och fjällets konturer upp mot himlen tillsammans med personer som jag tycker om."

Det var precis det jag fick uppleva i Aurland i Norge under en vecka i september i år. Jag hade frågat några vänner om tips och planerat denna vecka och därefter la jag ut ett meddelande till familjen – vem vill vara med på detta? Jag vill och jag vill kom det snabbt tillbaka. Oh, så glad jag blev men inte allas jobb passade in på precis den veckan jag hade valt. Vi blev ändå ett starkt gäng på 5 personer som satte oss i en hyrbil tidigt en måndags morgon.

Ja, vi behövde en hyrbil som var lite större än vår egen för att få med oss alla mina hjälpmedel. En terrängstol, en fjällvagn och en manuell rullstol plus de stora rygsäckarna alla hade med sig. Vi startade färden mot Vangsgaarden Gjestgiveri i Aurland, Norge, och vägen dit var en naturupplevelse för alla i bilen. Det blev flera stopp längs vägen bara för att ta kort av forsar, fjäll och natur i härliga höstfärger. Mina "hjälpare" gav med glädje en beskrivning av allt de såg så att jag fick följa med på alla intryck.

För några år sedan fick jag en progressiv nerv- och muskelsjukdom som har gett mig många begränsningar och både yttre och inre organ är påverkade t.ex nästan alla muskler, matsmältningssystemet, hörseln (jag lever med ett Cochlear implantat), lungkapaciteten (jag ha med mig en andningsmaskin till hjälp när det behövs) och jag har bara några procent kvar av min syn. Så det var en STOR utmaning för oss alla att ta denna Unika Fjällresa. Men för mig var det Nu jag skulle ta den, eller var tvungen att ta den. Det är nu eller aldrig, tänkte jag, men jag var försiktig med att säga det till mina nära och kära.

Väl framme i Aurland installerade vi oss i en härlig "rorbu" (hotellstuga) med en altan som var byggd rätt över fjordkanten. Ut med alla hjälpmedel från bilen och inte minst ladda alla stolar och annan utrustning som behöver laddas varje kväll. Vi somnade sedan på en gång och tänkte med spänning och glädje på de närmaste dagarna.

Vi började nästa dag med en typisk norsk frukost och med trevlig gjestgiveri-personal. Så gjorde vi matsäck för att ha med på dagens upplevelser.

Vi körde upp en smal väg som hade svängar som en spiral. Mötande trafik vill man helst inte ha. Det första målet var utsiktsposten Stegastein. Wow, vilken utsikt över Aurlandsfjorden. Jag kan se konturer och färger och att kunna se fjällpartierna och fjordens möte med himlen var magiskt. Jag satt i min terrängstol ganska lågt och bara sög in alla intryck ock bara myste. Jag fick hjälp upp så jag kunde "hänga" över räcket för att få ännu fler intryck. Dagen kunde ju inte ha börjat bättre.

Så var det dags att byta kläder för att kunna vara med på fjordsafari på Aurlandsfjorden och Nærøyfjorden i en Ribbåt med utgångspunkt från Flåm. Med kläder, lager på lager, och en knallgul safarioverall och räddningsväst, luva, googles över glasögonen, stel nackkrage och vantar var vi inpackade för en spännande tur på fjorden.

Guiden var otroligt duktig på att berätta om alla mystiska och spännande historier om fjällfolket och olika händelser som ägt rum där och hur det var i dag på dessa små utposter i fjällbygderna. Historier vi inte kommer att glömma. Vi avslutade dagen med norska köttbullar på en mysig restaurang. Mina köttbullar blev som vanligt mosade i småbitar men den goda smaken var kvar.

Det pirrade lite i magen när vi förberedde morgondagen då vi skulle på bergsbestigning till fjällposten Prest. Mina tankar var väl – har jag varit för modig? Klarar mina hjälpmedel att komma upp, går det bra med min andning, orkar mina hjälpare allt detta bara för att JAG Önskar det? Ja, det var många tankar när jag skulle lägga mig. Men jag somnade som en glad Hopptimist med energi och positivitet för det som jag skulle få uppleva.

Vi kollade väderleksrapporten och först var det inte någon bra prognos men vi bestämde oss för att det skulle bli fint väder. Det blev ännu en biltur upp på de smala och svängiga vägarna till utgångspunkten för vår tur.

Terrängstolen ut av bilen, fjällvagnen blev fastspänd på min goda hjälpare Alex (gift med barnbarnet Camilla), andningsmaskinen på ryggen till min man, Sven-Erik, utrustning och mat på ryggen till svärdottern Lotta och barnbarnet Camilla som också båda blev dagens fotografer.

Lotta säger när hon ser stigen som vi skulle börja på: "Den stigen er smal med massa stora stenar, klarar din terrängstol det?" Det gjorde den med bra syntolkning av mina hjälpare. Den klättrade fram över stock och sten helt upp till en större platå. Stigen vidare upp var väldigt brant så vi ville inte använda terrängstolen mer och parkerade den nere på platån. Nu blev det fjällvagnen som skulle visa sin kapacitet. Alex drar och Camilla går bakom och skjuter vagnen... de sliter och använder alla muskler de har för att få upp mig för den branta stigen. Det går en liten bit men till slut fick de ge upp.

Vad gör vi nu? Jag säger: "Jag får "rumpa" mig upp" ... men det var det ingen som ville att jag skulle göra. Vi har vanligtvis en bärteknik när jag får hjälp med diverse förflyttningar. Jag sitter på ryggen till en av mina hjälpare och så låser vi fast mina händer runt nacken till hjälparen som bär mig och så hänger jag i mina armhålor och benen sitter fast med min hjälparens händer och höfter. Alex säger: " Jag bär dig, Marie, du väger inte så mycket." Mittsvar var: "Upp den branta och smala stigen, det blir för tungt för dig." Men så blev det.

Alex och jag klättrade upp en smal jättebrant stig och jag som var på hans rygg fick en panorama-utsikt med de höga fjälltopparna och fjorden nedanför som min vy. Hur Alex klarade detta med några stopp helt upp dit vi ville är bara helt otroligt. Hans hjälp vill jag aldrig glömma och min tacksamhet för hans styrka och kärlek vill alltid vara i mitt hjärta. Men att jag också klarade den toppturen utan att få stora andningsproblem är ett "mirakel." Så när vi nådde vårt mål var vi otroligt glada och vi fick uppleva det jag hade drömt om - den magiska utsikten med all den vackra naturen som fjället har.

När vi satt där på toppen och hade det trevligt så fick vi besök av en flock fjällgetter som absolut inte var rädda. Jag satt på en sten med diverse stöd och kunde inte komma mig bort från stenen, så jag blev "mysperson" för flera av getterna och fick både kyss på kinden och

kramar.. Ja, mina hjälpare fick också närgående kontakt och till och med selfies blev tagna. När vi skulle börja vår resa tillbaka ner för den branta stigen så sprang getterna i full fart nerför stigen och då förstod vi verkligen att vi inte var speciellt vana vid branta fjällstigar.

Ner kom vi alla 5 med all utrustning och stolar. Vi var överens om att denna fjällexpedition var helt otrolig och unik för oss alla. Vi kom oss tillbaka till rorbua och delade härliga och roliga stunder och bilder från dagarna i Aurland.

Lotta tog till och med ett bad i fjällvattnet.

Bilturen tillbaka var lika vacker som turen dit. Vi upplevde nya detaljer i naturen och när vi hade kört en stund kom dimman. Den la sig som en matta på fjälltopparna, också magiskt vackert.

Denna turen blev en UNIK Fjälltur för oss alla.

Marie Hav Lundkvist

Hopptimisten

E-mail: marie@hopptimisten.com

Mobil 070-54 54 887

www.hopptimisten.com

www.hopptimiststiftelsen.com